

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/230/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516201498
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7516201498.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu S.. N. B., V.. XX.X.XXXX, P. R. V. P., T. XX, zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Dolný Kubín, Aleja Slobody 1890/50, proti žalovanej Mgr. P. Q.I., V.. XX.X.XXXX, P. O. S. XXX, zastúpenej JUDr. Katarínou Adamovskou, advokátkou, Košice, Žižkova 6, o určenie času plnenia, o odvolaní žalbcu proti rozsudku 14C/97/2016 z 25.4.2019 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanej proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom 14C/97/2016-117 z 20.9.2017 žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že lehota splatnosti dlhu z pôžičky, ktorú poskytol žalovanej vo výške 28.280,58 € je 15 dní od právoplatnosti rozsudku, čo odôvodnil tým, že v minulosti bol medzi stranami sporu blízky vzťah, preto žalovanej poskytol pôžičku hotovostne aj bezhotovostne, a to spolu postupne v žalovanej výške, z čoho čiastočne boli financované aj stavebné práce na dome žalovanej, pričom lehota splatnosti pôžičky dohodnutá nebola a bola ponechaná na vóli dlžníčky a nárok preto odôvodnil poukazom na § 564 Občianskeho zákonníka. Vzal do úvahy obranu žalovanej, ktorá uplatnený nárok neuznala a poprela existenciu dlhu špecifikovaného žalobcom, čo do dôvodu aj výšky. Podrobne reprodukoval obsah vyjadrení a prednesov strán sporu, citoval § 559 ods. 2, § 563 a § 564 Obč. zák. a charakterizoval inštitút splnenia dlhu. Pokladal za nepochybné, že k finančnému plneniu zo strany žalobcu žalovanej reálne nedošlo, a preto ani nepristúpil k vykonaniu navrhovaného dôkazu - výsluchu svedkov navrhnutých žalobcom na okolnosť, že mali vedomosť o ústnej dohode medzi stranami sporu o pôžičke peňazí, keď pri ich samotnom odovzdávaní svedkovia prítomní neboli. Keďže nebolo preukázané dojednanie v zmysle § 564 Obč. zák., nemohol ani určiť lehotu splatnosti dlhu. Konštatoval tiež, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom existencie dohody medzi ním a žalovanou, týkajúcej sa splácania dlhu, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Úspešnej žalovanej v súlade s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, použijúc odvolacie dôvody upravené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Poukázal tiež na nesprávnosť a arbitrárnosť záveru súdu prvého stupňa o tom, že k finančnému plneniu z jeho strany žalovanej reálne nedošlo, keďže pre takýto záver súd nevykonával absolútne žiadny

relevantný dôkaz, a to napriek tomu, že k tejto skutočnosti v súlade s Civilným sporovým poriadkom navrhol vykonať dokazovanie. Namiesto toho sa súd iba stotožnil s účelovými tvrdeniami žalovanej a nevypočul svedkov J. Ď. P. a L. Z., i keď obaja svedkovia mali byť vypočutí ku skutočnosti, že so žalovanou uzavreli ústnu zmluvu o pôžičke, ako aj k obsahu tejto dohody, vrátane skutkových okolností o tom, ako bola dohodnutá splatnosť poskytnutej pôžičky. Nevykonaním týchto dôkazov bol podľa neho založený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Rozsudok označil aj za nezákonný, arbitrárny, zmätočný a nedostatočne odôvodnený, obsahujúci právny názor, prijatý len na základe domniek a dohadov. Arbitrárnosť rozsudku spočíva v tom, že súd prvého stupňa pre neho z nepochopiteľných príčin nevzhliadol v spore dôvodnosť podanej žaloby a bez toho, aby aspoň uskutočnil výsluch navrhovaných svedkov automaticky predpokladal, že k reálnemu poskytnutiu finančných prostriedkov nikdy nedošlo a túto svoju úvahu aj nedostatočne odôvodnil, čo je v rozpore aj so stabilizovanou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých rozhodnutí aj citoval. Napadnutým rozsudkom bol porušený aj princíp spravodlivosti zakotvený v Čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Krajský súd v Košiciach, rozhodujúci o odvolací žalobcu uznesením 2Co/74/2018-143 z 29.10.2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z dňa 20.9.2017 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol konajúcemu súdu, že hoci žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý sa podľa neho ocitol v dôkaznej núdzi, i tak však nevypočul svedkov ním navrhnutých, a to J. Ď. P. a L. Z. a uložil mu povinnosť opätovne posúdiť tieto navrhnuté dôkazy tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv oboch sporových strán.

5. Súd prvej inštancie ďalším rozsudkom 14C/97/2016-167 z dňa 25.4.2019 (t.j. teraz preskúmaným rozhodnutím) opätovne žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zrekapituloval priebeh konania a uviedol, že po zrušení prvého rozsudku odvolacím súdom vykonal dokazovanie výsluchom svedkov J. Ď. P., L. Z. a J. Q.. Podrobne reprodukoval obsah vyjadrení a stanovísk strán sporu ako aj výpovedi svedkov J. Ď. P., J. Q. a L. Z. a právne vec posúdil podľa § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 494 a § 564 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu ohľadom jeho záväzkového vzťahu so žalovanou, v ktorom čas plnenia záväzku žalovanou ako dlžníčkou mal byť dohodnutý tak, že je ponechaný na vôli žalovanej, nebolo preukázané a vykonaným dokazovaním žalobca nepreukázal vznik akéhokoľvek záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovanou, z ktorého by vyplývala jej povinnosť žalobcovi plniť. Z tvrdení žalobcu mu vyplynulo, že tento sa niekedy v roku 2006 presťahoval do rodinného domu žalovanej, keď z dôkazov tiež vyplynulo, že žalobca sa k žalovanej nasťahoval až potom, čo vyplatila svojho bývalého manžela z titulu BSM. Uviedol, že žalovaná potvrdila, že jediný úver, ktorý jej žalobca poskytol, bola suma 44.000,- Sk, ktorú však žalobcovi vrátila z úveru, ktorý jej bol poskytnutý z OTB Banky vo výške 900.000,- Sk. Zo zhodných tvrdení strán mal preukázané, že im bol poskytnutý spoločný úver zo Slovenskej sporiteľne vo výške 50.000 € a to dňa 16.9.2009, ktorá suma bola zaslaná na účet žalobcu. Za nelogické označil, aby strany sporu si vzali spoločný úver, z ktorého následne boli vyplácané jednak dlhy žalobcu ako aj žalovanej, na čom sa obe strany zhodli, avšak žalobca nevedel uviesť v akej výške, pričom žalovaná preukázala, že na splatenie dlžôb žalobcu išla suma 7.459,42 €, na splatenie jej dlhov suma 35.428,47 €. Je pritom nelogické, že ak by mala žalovaná ešte dlh vo výške 44.000,- Sk (1460,53 €) zo dňa 14.3.2008, aby na svoje účely nevyužila poskytnutý hypotekárny úver v sume 900.000,- Sk z dňa 1.7.2008. Uveril tak žalovanej, že došlo k splateniu jej dlhu voči žalobcovi, keďže je nepravdepodobné, aby sa žalobca nedožadoval jeho úhrady, 16.9.2009, kedy im obom bol poskytnutý Slovenskou sporiteľňou úver vo výške 50.000 €. Z rovnakého dôvodu je nelogické tvrdenie žalobcu, že z vlastných finančných prostriedkov (úspor) zaplatil plastové okná dňa 21.10.2009 v sume 2.260 €, pričom obom stranám bol 17.9.2009 poskytnutý úver vo výške 50.000 €. Navyše žalobca žiadne úspory nepreukázal a nepreukázal ani ďalšie svoje tvrdenia o pôžičke peňazí žalovanej a to že zaplatil za práce pri uložení dlažby na terase a od roku 2007 do roku 2014 zabezpečoval nákup drevenej hmoty v sume 4.400 €. Žalobca síce predložil doklad o zaplatení drevenej hmoty, avšak nepreukázal, že to bola pôžička poskytnutá žalovanej. Uviedol ďalej, že žalovaná poukázala na to, na čo bol použitý spoločný úver, a že z neho bol splatený zostatok v OTB Banke vo výške 31.000 €, jej úver v Slovenskej sporiteľni vo výške 4.428,47 € a potom tri úvery žalobcu spolu vo výške 7.459,42 €. Hoci žalobcovi bolo uložené predložiť tento výpis z účtu, čo však neurobil a tvrdenia žalovanej nerozporoval. Citoval § 137 písm. c/ CSP ako aj § 150 ods. 1 CSP a článok 8 CSP a po teoretickom rozbere okolností, ktoré musia byť naplnené pre určenie času splnenia dlhu, charakterizoval aj dôkaznú povinnosť strán v občianskom súdnom konaní.

6. Mal za to, že bolo povinnosťou žalobcu v konaní preukázať existenciu pôžičku dôkazmi, avšak tento nepredložil ani neoznačil žiadne relevantné dôkazy o existencii pôžičky a odvolával sa len na svedecké výpovede svedkov L. Z. a J. Ď. P.. Svetok Ď. P. pritom uviedol, že v jeho prítomnosti sa strany sporu zhovárali len o možnej pôžičke a výpoveď svedka L. Z. nepovažoval za vierohodnú, a to vzhľadom na jeho vzájomnú previazanosť so žalobcom a na nepamätanie si skutočností. Za podstatný rozpor v jeho výpovedi považoval skutočnosť, že podľa svedka tento pracoval na dome u žalovanej v lete, keď pokladal dlažbu, kedy sa mali meniť aj okná na dome, pričom podľa zhodných výpovedí strán sporu, ako aj listinného dôkazu na č. 16 spisu bolo jednoznačne preukázané, že okná na dome žalovanej boli zakúpené až 21.10.2009, a teda nemohli byť vymenené v lete, kedy tam svedok pracoval a jeho výpoveď má tak nízku dôkaznú hodnotu. Navyše žalovaná uviedla, že svedok je zaviazaný žalobcovi preto, že tento pomohol jeho dcére pri prijatí do zamestnania na polícii. Keďže žalobca dôkazné bremeno vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o pôžičke neunesol a nepreukázal ani to, kedy a akým spôsobom žalovanej požičané peniaze reálne odovzdal, preto pre neunesenie dôkazného bremena žalobu zamietol, keď pri nepreukázanom vzniku zmluvy o pôžičke neboli splnené podmienky pre určovanie času plnenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

7. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a žalobe vyhovieť použijúc pritom odvolacie dôvody upravené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Vytkol súdu prvej inštancie, že vyhodnotil výpoveď svedka L. Z. ako nevieryhodnú, a to vzhľadom na jeho vzájomnú previazanosť s ním, pričom jeho prvý rozsudok zo dňa 20.9.2017 bol zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.10.2018. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a v tomto smere poukázal na závery premietnuté v uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Nc 13/2009. Vytkol konajúcemu súdu, že dôkazy vykonané na pojednávaní vyhodnotil jednostranne a účelovo v prospech žalovanej, to predovšetkým v časti vyhodnotenia výpovede svedka L. Z.. Zo žiadneho zákonného ustanovenia ani z logiky veci nevyplýva, aby okná na dome žalovanej nemohli byť vymenené v lete, keď tam svedok pracoval, keď pri rekonštrukcii nehnuteľnosti je bežné, že materiál na rekonštrukciu sa zakupuje s časovým predstihom a takéto zdôvodnenie údajnej nehodnovernosti svedka nemôže obstať. Za objektívne nepravdivé označil tvrdenie, že svedok Z. je mu zaviazaný pre pomoc pri získaní zamestnania jeho dcéry. Súd prvej inštancie pri vydaní rozsudku nesprávne vychádzal z premisy, že k reálnemu poskytnutiu finančných prostriedkov pre žalovanú nedošlo, čím sa stotožnil s jej účelovými tvrdeniami a hodnotenie dôkazov bolo jednostranné a arbitrárne. Ku okolnostiam reálneho charakteru zmluvy citoval z uznesenia Ústavného súdu SR III. ÚS 594/2013 zo dňa 10.12.2013. Celý rozsudok označil za nezákonný, arbitrárny, zmätočný a nedostatočne odôvodnený, keď súd svoj právny názor prijal na základe domnienok a dohadov a porušil aj zásadu rovnosti účastníkov sporového konania. Ku pojmu arbitrárnosti rozsudku citoval vybrané časti rôznych špecifikovaných rozhodnutí Ústavného súdu SR a uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ani právny záver súdu prvého stupňa uvedený v odôvodnení jeho rozhodnutia nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky, čo vyplýva aj zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu, na ktorú opäť poukázal. Doplnil, že dokazovanie v podstatných smeroch nebolo na súde prvého stupňa riadne vykonané, resp. zistený skutkový stav bol pri aplikácii práva ignorovaný a ignorované boli aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

8. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Napadnutý rozsudok považovala za vecne správny, dostatočne odôvodnený a plne vychádzajúci zo záverov vykonaného rozsiahleho dokazovania. Odvolanie žalobcu je podľa nej síce počtom strán rozsiahle, ale obsahovo veľmi jednoduché - žalobcovi sa nepáči, že súd prvej inštancie jeho žalobe nevyhovet, a preto ho označuje za arbitrárny. Odvolateľ však opomína, že dôkazné bremeno zaťažovalo práve jeho a on toto bremeno neunesol a nestačí len tvrdiť, že si od nej peniaze požičal a naučiť kamarátov, že mu majú potvrdiť, že to od neho, resp. od nej mali počuť. Súd prvej inštancie vykonal výsluchy navrhnutých svedkov, pričom výsluch svedka Ď. P. nepriinesol ani len nepriamy dôkaz o požičaní peňazí a výsluch svedka Z. priniesol len účelové tvrdenie, že sa svedkovi mala zdôveriť s tým, že jej žalobca peniaze požičal, čo však ona poprela a ostalo to len v rovine tvrdenia proti tvrdeniu. Ani jeden zo svedkov neuviedol, aby bol prítomný pri odovzdaní peňazí a nevedeli ani uviesť čas, miesto a výšku pôžičky. Upozornila, že svedok Z. už pri konfrontácii vykonanej zákonnou sudkyňou medzi ním a ňou odvracal zrak a bol viditeľne nervózny, pričom reagoval podráždene a neadekvátne, čo hodnotí tak, že svojmu kamarátovi - žalobcovi sľúbil pomoc, ale bol si vedomý toho,

že nehovorí pravdu. Veľmi dobre si pamätá a uviedla to aj súdu, že dlažba bola na terase jej rodinného domu menená už v lete 2009, kedy ešte okná ani zakúpené neboli a vyslovila otázku, či ani žalobca sám nevie, kedy vlastne jej mal peňažné prostriedky požičať.

9. Žalobca v odvolacej replike trval na podanom odvolaní a uviedol, že z úveru poskytnutého OTP bankou, a.s. bol následne vyplatený bývalý manžel žalovanej, a to v sume 856.000,- Sk. Zhrnul, že dňa 21.10.2009 uhradil za plastové okná sumu 2.260 € a dňa 17.9.2009 začal splácať úver poskytnutý zo strany Slovenskej sporiteľne, a. s., keď sa 54 mesiacov splácania úveru išlo o sumu 18.262 € a celkovo na základe ústne dojednanej zmluvy o pôžičke poskytol žalovanej sumu najmenej vo výške 28.280,58 €. Nepochybne pritom preukázal, že žalovanej poskytol peňažné prostriedky v žalovanej sume a žalovaná vrátenie peňazí nepreukázala.

10. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t. j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné preto rozsudok vrátane výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, lebo z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je vecne správny.

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 3 CSP).

12. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ust. 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP, pretože konanie má podľa neho inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP odvolací súd uvádza, že procesné podmienky definuje Civilný sporový poriadok ako podmienky konania, ktoré predstavujú základné procesné predpoklady za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Procesné podmienky možno rozdeliť do 4 základných skupín, a to procesné podmienky na strane súdu, procesné podmienky na strane účastníkov (strán sporu), vecné procesné podmienky a negatívne procesné podmienky. Medzi podmienky na strane súdu patrí právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu. Podmienky na strane účastníka sú procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, v prípadoch kde je povinné zastúpenie advokátom splnenie tejto podmienky. Medzi vecné podmienky patrí kvalifikovaný spôsob začatia konania, t.j. podanie žaloby, splnenie poplatkovej povinnosti. Medzi negatívne procesné podmienky patrí napr. prekážka začatého konania alebo prekážka rozsúdenej veci. Nesplnenie vyššie uvedených procesných podmienok tvorí odvolací dôvod podľa § 365 písm. a/ s tým, že podmienka na strane súdu spočívajúca zákonom obsadení súdu je upravená ako samostatný odvolací dôvod v § 365 ods. 1 písm. c) CSP.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený v prípade ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl.46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl.48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

15. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP sú iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia, s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy účastníkmi konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

18. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

20. Odvolací súd má za to, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané a napadnuté rozhodnutie je aj náležite odôvodnené.

21. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Odvolací

súd považuje za určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach.

22. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci so všetkými špecifikami charakterizujúcimi daný spor vysporiadal, umožnil stranám účinné uplatňovanie argumentov, vykonal navrhnuté dokazovanie a odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti vyžadované ust. § 220 ods. 1 CSP. Prvoinštančný súd sa podrobne zaoberal obdobím, kedy strany sporu žili spolu (od roku 2006 do roku 2014), kedy v podstate spoločne hospodárili, priebežne hradili svoje potreby a popísal aj splácanie ich úverov. Súhlasiť možno aj s jeho záverom o neunesení dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k údajnému uzavretiu zmluvy o pôžičke, kvôli čomu neboli už splnené podmienky pre vyhovieť žalobe a určovanie času splnenia pôžičky. Ani podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v priebehu konania nepredložil žiaden relevantný a nespochybniteľný dôkaz, ktorým by preukázal dohodu o pôžičke, ani jej okolnosti a podmienky, za akých k nej malo dôjsť. Strany sporu dlhšiu dobu (od roku 2006 do roku 2014) boli partnermi, žili spolu a spoločne hospodárili a v tej situácii žiadnu zmluvu písomnou formou neuzavreli. V prejednávanej veci pritom žalobca mal bremeno tvrdenia, že so žalovanou skutočne (čo i len ústne) uzavrel zmluvu o peňažnej pôžičke, že túto pôžičku aj reálne poskytol a že žalovaná túto nevrátila. Z tohto bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky ako aj jej skutočné poskytnutie.

23. Žalobca v odvolaní okrem obsiahlej citácie z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vecne argumentoval len tým, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výpoveď svedka L. Z.. Je zrejmé, že spochybniť výpoveď svedka iba na základe jeho spoločenského vzťahu k strane sporu nie je možné (záväzok svedka Z. voči žalobcovi za prijatie dcéry do zamestnania), avšak vierohodnosť výpovede je nutné vzťahovať k ďalším objektívne zadokumentovaným skutočnostiam a dôkazom. Tu prvoinštančný súd prilietavo upozornil na faktické rozpory vo výpovedi svedka znižujúce jej hodnotu. Podľa svedka L. Z. sa samotná žalovaná pred ním niekedy v lete vyjadрила, že peniaze na okná jej požičal žalobca, k čomu malo dôjsť asi osem rokov pred uskutočneným výsluchom, konaným 3.4.2019, teda okolo roku 2011. Keďže za okná kúpna cena bola platená 21.10.2009 (príjmový doklad na č. I. 16 súdneho spisu), opodstatnene súd prvej inštancie vyhodnotil výpoveď svedka ako málo preukaznú a neumožňujúcu si len na jej základe osvojiť záver o skutočnej existencii dohody o pôžičke v sume 2.260 €, keď ani svedok žiadne bližšie podrobnosti o jej existencii a podmienkach vzniku poskytnúť nevedel. Nemožno tak konajúcemu súdu vytknúť úvahu, podľa ktorej žalobca nepreukázal, aby na zaplatenie ceny okien 21.10.2009 poskytol žalovanej pôžičku zo svojich vlastných - výlučných prostriedkov, keď práve predtým obom stranám sporu bol poskytnutý spoločne splátkový úver vo výške 50.000 € a evidentne tak disponovali finančnou hotovosťou.

24. Nad rámec konkretizovaných odvolacích námietok, ktorými je odvolací súd viazaný sa žiada dodať, že ani pri ďalších uplatnených položkách, z ktorých sa mala uplatnená pôžička skladať žalobca nepreukázal ich opodstatnenosť, na čo poukázal vo vyčerpávajúcom odôvodnení aj prvoinštančný súd. Tak napríklad pri čiastke 1.487,25 € ktorú si tiež žalovaná mala požičať samotný žalobca na pojednávaní konanom 21.6.2017 výslovne uviedol, že „45.000,- Sk si požičala odo mňa a vrátila mi ich, áno, vrátila mi ich“.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a naopak žalovaná mala v odvolacom konaní úspech, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).